

JÁNOS ESTÉJE RÉGEN

Írta: Imolya Imre

Ősrégi szokás az, hogy az unokák, vagy a szomszédos gyermekek összefognak, felköszöntik a nagyapót, a nagyanyót, vagy a jó ismerősöket nevük estéjén. Ez a szokás még ma is megvan; leginkább falun. Kisgyermek koromban én is voltam egy ilyen névestén, melyen versekkel és énekekkel köszöntöttek a fiúk. Halványan emlékszem rá, mert már régen volt, de a tréfás versekből még ma is maradt valami az emlékezetemben.

János estéje van. János gazda ablaka alatt ezt kérdezi az egyik köszöntő fiú:

[1.]
Szerencsés jó estét kívánok,
Mint igazi magyarok és jó barátok.
Azt akarnánk tőleltek megtudni,
Szabad-e János estéjét köszönteni?

– Ki fiai vagytok? – kérdezi a szobából valaki.

– Én meg a Ferkó, Kőrösi Ferenc fiai. Pali meg a bíró testvérének a fia, Csöpp Pali! – mondja hangosan az előbbi fiú.

– No, gyertök hát be! – szólnak bentről. A szobában vannak vagy tízen. Az öreg gazda, a fiai, felesége, a szomszéd, szomszédasszony és a gazda leánya: Mariska. Sanyi, Ferkó és Pali belépnek a szobába és egy szép énekekkel kezdik a verses köszöntést:

[2.]
Serkents fel kegyesen
Mosolyog a hajnal
Egy arany tollacska
Repdes, mint egy angyal.

Ha felmék a hegyre
Annak tetejére
Ott mondok egy áldást
Szent János fejére.

Ha meghal Szent János
A mennybe vitessék
Az aranykorona
Fejére tétessék.

Az ének után Sanyi kezdi a verselést:

[3.]
Tányér-é vagy tallér?
De nagyot csördüle!
Talán a szolgáló
A csávásba düle.

Úgy áll a két lába
Mint az eke szarva
Rá illene arra a kordován
A kordován csizma.

Ferkó gyorsan mondja a másik verset:

[4.]
Mikor én kicsike voltam
Az ágy alá bújtam
Fenyőfából tüzet raktam.
Kukoricát pattogtattam.

Gyüttek a törökök
Ki fejszével, ki baltával
Ki négyágú vasvillával.
Mingyár' agyonütnek.

Tréfára sem vettem
Felugrottam paripámra
Elszaladtam Dorozsmára
Dorozsmáról Becskerekre
Benéztem egy ablakon
Málé volt az asztalon.

Ferkó mondja erre:

[5.]
Amoda van egy nagy fa
Azon lakik hat varga
Üsd meg ménykű azt a fát
Hadd hulljanak a vargák!

Majd Pali így szól kérően:

[6.]
Bor, búza, békesség
Szálljon házatokra
Egy garaskát kérnék
Az én markocskámba.

Adjátok ki hamar,
Hogy menjek dolgomra
Mert másutt is várnak
A jó, mézes borral.

IMOLYA IMRE

(Fotó: NLVK Helyismereti Gyűjtemény)

Ha ki nem adjátok,
Ördögséget tudok
Hármat közületek
Mindjárt kiragadok.

Egyiket a szűcsöt,
Másikat a vargát,
Harmadikat a gazdasszony
Legszebbik leányát.

A gazdasszony elindul a pénzért és a kalácsért, hogy odaadja a fiúknak. Mikor Sanyi ezt meglátja, bátran így szól:

[7.]
Csörgetik a kulcsot,
pénzt akarnak adni
Ha piszkafák adnak,
el fogunk szaladni.
Ha kalácsot adnak,
Meg fogjuk köszönni.

A gazdasszony átadja a fiúknak a pénzt és a kalácsot. Azok nagy örömmel megköszönik és elhagyják a házat.

A régi világ népdalszeretétét tárja elénk ez az esti kép, mely emlékezetemben megmarad örökre.